

חובי

אוסטרליה

רק חיות מעטות נשארו היום על הארץ והן כולן קטנות. וכשהיו עוד חיות רבות נמצאו גם גדולות מאוד, לפעמים גבוהות כמו עץ. אך כל החיות האלה אכלו רק צמחים, מלבד אחד – חובי, שאכל בני-אדם. חובי היה גדול מכל עץ וכשעמד בכל גובהו, ראשו הגיע עד העננים. כשהוא רץ אדמה רעדה ומהבאות נשפכו כל המים, ולבני-אדם לא נשארה אף טיפה. חובי הלך בארץ וחיפש אוכל, ואם פגש שבט כלשהו, אכל את כל אנשיו עד האחרון, והשבט הזה היה נעלם כליל מפני האדמה. ובשום מקום לא ניתן היה להסתתר מחובי, כי הוא הלך בכל מקום. אבל אז בני-אדם מצאו עמק קטן, שניתן היה להיכנס אליו רק דרך מבוא צר, ושם התחילו לחיות. חובי לא יכול היה להיכנס לעמק הזה, כי היה שמן מדי. כשחובי התנפל על שבט עכברוש המים, כמה בני אדם

הצליחו להימלט. הם הסתתרו בעמק הזה והתחילו לחשוב איך לגבור על המפלצת.

הם הבעירו מדורות גדולות כדי לתת סימן לכל השבטים. האנשים ראו את העשן והגיעו להתייעצות.

השבטים באו כמו לקרב. בראש הלכו הגיבורים האמיצים, אחריהם האנשים הזקנים ובסוף, עם קריאות וצעקות קרב רמות, הלכו יתר אנשי שבט.

כשכולם התאספו בעמק, שבט עכברוש המים הודיע שחובי חייב למות. כי אם חובי ימשיך לחיות לא יישארו בני-אדם על הארץ ואתם יעלם כל המעשה.

והשבטים החליטו לבחור את הלוחמים האמיצים ביותר, כדי שיתמודדו עם חובי עד שיכניעו אותו.

הלוחמים הגיבורים נפרדו מהמשפחות שלהם ויצאו מהעמק דרך המבוא הצר.

הם הלכו זמן רב וחיפשו את עקבותיו של חובי, ובסוף מצאו אותם. כל עקב היה בגודל של אדם ועומקו היה כאורך הזרוע.

הלוחמים ידעו שחובי, אחרי ששבע, מסתתר במערה וישן שם עד שנעשה שוב רעב. הם לא ידעו איפה המערה הזו, אבל הלכו לפי העקבות המפלצת. העקבות הובילו אותם להרים, למאורה של חובי.

הלוחמים ניגשו לפתח והסתכלו פנימה, אך בתוך המערה היה חשוך יותר מאשר חושך הלילה והם לא יכלו להבחין

בחובי. אבל אז חובי נע בתוך החושך, והם יכלו לשמוע איך הקשקשים שלו משתפשים באבנים. פחד אחז בלוחמים והם נסוגו אחורה.

ואז הלוחמים התייעצו ביניהם והחליטו להבעיר בפתח המערה מדורה ענקית, כדי שהחום והעשן יוציאו את חובי החוצה.

הם אספו הרבה עצים וענפים והוסיפו גם הרבה עלים יבשים. וכשהם הדליקו את המדורה, הלהבות התרוממו גבוה וכיסו את פתח המערה. אחר כך הם שפכו מים על המדורה ואז המערה התמלאה בעשן ובאדים.

ואז שמעו כולם את שאגת חובי והצעדים שלו. הוא יצא מהמערה והלך מעל המדורה, אבל העשן והאש הסתירו אותו מעיני הלוחמים. אך חובי יצא מהאש אל הרחבה שם חיכו לו הלוחמים. העשן עיוור אותו והוא לא ראה דבר.

הלוחמים התנפלו עליו בחניתות ונללה-נללה (אלות ציד). הם טיפסו עליו ודקרו אותו בחניתות מלמעלה. הם זחלו תחתיו ודקרו אותו בחניתות מלמטה. ובסוף חובי נפל ומת. הלוחמים חזרו לעמק והודיעו לשבטים שחובי יותר לא יבוא.

האנשים התחילו לרקוד ולשיר מרוב שמחה ואחר כך יצאו מהעמק וחזרו לכפרים שלהם.

מאז אף אחד לא פגש חיות שאוכלות בני-אדם.